

Jenom sedím a nechávám na sebe okolní prostředí působit. Je přímo snové a nepochybně by se mohlo měřit s mnoha slavnými hotely největších světových měst. Mou pozornost upoutá velká nástěnná tapisérie. Je poměrně zvláštní, ale překrásně provedená, a já si říkám, že to bude starožitnost. Vypadá jako nějaká mozaika, je napůl připevněná ke zdi a rozpíná se vzhůru k mohutným stropním trámům. Není tu ale nic, dokonce ani osvětlení, které by ten skvost zdůrazňovalo. Zamyšleně nakláním hlavu ke straně, ale vzápětí nadskočím úlekem, když zaslechnu zvuk vycházející z koupelny.

No tohle, on mě nechal zavést do obsazeného pokoje... nebo co? Teď už nic neslyším. Zůstávám bez hlesu a pohybu a snažím se zachytit jakékoliv známky pohybu, jenže nezaznamenávám nic, takže se trochu uvolňuju. Záhy ale trhnu hlavou, když zaslechnu cvaknutí kliky koupelnových dveří. Krucinál.

Měla bych se odsud klidit dřív, než se nějaký chudák vyvalí z koupelny, pravděpodobně nahý, a uvidí uprostřed svého luxusního apartmá divnou ženskou, která se proměnila v solný sloup. Vrhám se k prádelníku pro tašku a prudce se obracím k východu. Jenže pak zalapám po dechu a taška se poroučí k zemi, protože jsem vystavena tomu nejúžasnějšímu výhledu.

Skutečně jako ta Lotova žena stojím a zírám na Jesseho Warda, který stanul ve dveřích koupelny a na sobě nemá nic, kromě volných riflí.

„Tohle má být nějaký vtíp?“ zasměju se napůl. Čekám na vysvětlení, ale to nepřichází.

Pokouším se ignorovat přítomnost velmi přitažlivého muže a zběsile pátrám v hlavě po nějakém vodítku nebo východisku. Bezúspěšně. Nejsem totiž slepá. Ochotně bych se doznala, že jsem si představovala jeho hrud' – víc než jednou –, a ta teď překonává i moje největší očekávání. Dokonalost je pro tohoto muže slabé slo-

vo. Co teď? Jenom tam stojí, hlavu lehce skloněnou, a dívá se na mě skrz dlouhé řasy. Provrtává mě pohledem, ústa má pootevřená a já vidím, jak se mu zvedá a klesá jeho úžasný hrudník. Jak ho jenom popsat; nemá příliš vyrýsované svaly, je to zkrátka čistě... vymodelovaná... práce. Jestli mi připadal v oblečení neodolatelný, teď mám chuť vrhnout se na něj. Radši se zhluboka nadechnu.

Panebože, on má dokonale vypracované svaly na břicho a jeho ztěžklý dech způsobuje, že mu hrají jako vlnky na hladině. Co tu vůbec dělá, jenom v těch džínách, pravděpodobně čerstvě oholený a odhalující ještě víc ze své přitažlivosti? V duchu si jednu vlepím. To je přece jasné, co tu na mě hraje. Věděla jsem, že mu nemám věřit. Je neskutečný a tak ukrutně troufalý – skoro to odrazuje... skoro.

Pro sebe se uchechtnu. Vlastně to neodrazuje vůbec. Už zase je ze mě loužička touhy.

Ruce má svěšené podél těla, ale jeho postoj je sebejistý a odhodlaný. Sleduje mě s neoblomnou rozhodností, jeho pohled mi říká, že se rozpustím blahem. Měla bych odejít, ale i když vím, že bych měla, i když mi zdravý rozum říká, abych utekla, neudělám to. Namísto toho mi oči sklouznou k jeho džínovinou pokrytým stehnům a cestou zaznamenávají výstupek v jeho rozkroku. Ne-pochoybně je vzrušený, a soudě podle nutkavého stáhnutí, které mi právě sevřelo podbřišek, v tom není sám.

Rozevírám rty, abych si dopřála pár doušek vzduchu na uklidněnou, a protahuju si krk.

„Uvolni se, Avo,“ naléhá tiše. „Ty víš, že to chceš.“

Skoro se zasměju. A kdo by to nechtěl? Podívejte se na něj!

Stojím jako přikovaná. Jediný viditelný pohyb vytváří moje srdce, které se mi snaží probít ven z hrudi a jehož tlukot se zdesetinásobí v okamžiku, kdy se ke mně Ward začne pomalu přibližovat, oči pevně upřené do mých.